

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI – ZŠ VODIČKOVA

Pan Alois Švehlík je český herec a divadelní pedagog. Narodil se 30. 7. 1939 do obchodnické rodiny. Dětství, které prožíval v protektorátu Čechy a Morava, bylo prý radostné.

„Byli jsme tři sourozenci, takže mě drželi doma zkrátka“

„My jsme moravská rodina, ale přestěhovali jsme se do Čech. Já jsem se narodil už v Čechách, v Pardubicích.“

K divadlu vzhlížel už od dětství, jeho velkou inspirací byl o devět let starší bratr, který vystudoval divadelní školu. Jenže pan Švehlík neměl možnost věnovat se stejnému oboru, a tak studoval průmyslovou strojírenskou školu, která ho ovšem moc nebavila. Časem se však jako úplný začátečník k divadlu dostal. Studoval v divadle v Klatovech a později i v Praze

„Divadlo mě zajímalo dlouho. Jsme katolická rodina a chodili jsme k salesiánům do kostela a tam se divadlo hrávalo. (A) My jako malý děti jsme hrávaly ty maličké role okolo Krista Pána. (A) Měl jsem bratra, který byl o devět let starší a ten byl tedy první v rodině, koho zajímalo divadlo, takže vystudoval akademii v Praze. To byl takovej můj předobraz.“

V roce 1948 vzali komunisté jeho otci obchod a poté na chvíli i dům. Jeho rodiče těžko sháněli povolání a bylo to pro ně těžké období, ale pro ně jako pro děti, které to moc nevnímaly, to bylo přirozené.

„Netýkalo se mě to. Cítil jsem, že něco je.“

Po skončení základní vojenské služby šel na chvíli pracovat do továrny mlýnských strojů v Pardubicích, kde se seznámil s Florentinou, rozenou Štěpánkovou, která se stala jeho manželkou.

„Já jsem jezdíval okolo jejich domu a vždycky jsem jí viděl jen tak letmo a pak byla na nějakých veslařských závodech a pak jsme šli spolu na Kunětickou horu, no a tam jsem jí poprvé políbil“

V současnosti spolu mají tři děti – Terezku, Davida a Andrejku. Pan Švehlík je už i pradědečkem. Za svůj dlouhý život získal řadu cen a ocenění, mezi ně patří například i cena Thalie nebo ocenění Františka Filipovského. Výrazně se také prosadil v dabingu.

„Tvrdím, že dabing není umělecká disciplína. Myslím si, že umělecká disciplína je ta herecká.“

Pro pana Švehlíka ceny ani tolik důležité. To, ale neznamená, že si jich neváží. Vždy prý daboval nebo hrál jen proto, že se to chtěl naučit a protože ho to bavilo. Divadlo je jeho celý život, se spoustou zážitků.

„Daboval jsem rád Jacka Nicholsona...“

...a pak jsem měl Antonyho Hopkinse.“

Alois Švehlík měl pestrý, chvílemi hezký, chvílemi smutný život plný dobrodružství, zážitků a hezkých momentů. Je to velká osobnost a ještě dlouho bude.

„Dělám to, co jsem dělat chtěl. Ač mě nevzali na tu školu a pak jsem tam učil. (dokonce)

„Jsem rád za mojí paní, za Florentinu a za děti jsem šťastnej.“